

Hester Macrander bij Bouwstenen voor Sociaal

8 november 2011

Tot vandaag had ik nog nooit echt nagedacht over maatschappelijk vastgoed. Ik hoor mensen om mij heen op straat of bij de koffie-automaat zich daar ook onvoldoende mee bemoeien. Voor mij is het dus een nieuwe wereld.

Het is jammer dat ik dat nu pas zie, want ik had er als tweeverdiener met kleine kinderen veel baat bij kunnen hebben als ik daar eerder over nagedacht had.

U kent het verhaal wel van die jaren dat je permanent gehaast, zwetend en gestrest van hot naar haar rent om kinderen veilig van a naar b te transporteren, terwijl je ondertussen ook je werk probeert te doen en je relatie probeert te onderhouden.

Brede school en verkeerstechnische problemen

Dus werden overal brede scholen opgericht, zodat het aantal verplaatsingen werd beperkt. Dat vind ik eigenlijk jammer, ik vind het leuk als mijn kinderen iets meemaken op een dag. Ik gun ze drie/vier locaties per dag met allemaal een andere pedagogische visie, zonder overdracht, zodat niet iedereen altijd weet wat ze uitspoken, of een vooropgezet idee over ze hebben.

Die hele toestand van dat arbeid-zorgprobleem is nuchter bekeken alleen maar een verkeerstechnisch probleem. Toen ik jong was kon ik overal alleen heen op de fiets, omdat het verkeer nog overzichtelijk was. Er zijn miljoenen uitgegeven aan programma's om vrouwen te stimuleren meer te werken, aan commissies die zich hebben gebogen over andere dagindelingen, aan brede scholen, terwijl al die miljoenen meteen uitgegeven hadden moeten worden aan kindveilige fietsroutes door de hele stad naar alle belangrijke voorzieningen. Zodat een kind een eigen leven heeft.

De maatschappelijk vraag is dus: ik kan mijn werk goed doen, als mijn kinderen vanaf een jaar of zes hun eigen gang kunnen gaan. De oplossing is vaak zo ontzettend simpel, ligt zo recht voor je neus dat je hem niet ziet.

Schooltijden

Wat ik nooit begrepen heb is waarom al die scholen beginnen op uren dat iedereen tegelijk zich door de spits moet begeven. Levensgevaarlijk. Kleine kinderen zijn hondsvroeg wakker, dus laat die basisscholen dan ook maar om half acht beginnen. Nee, dat is half negen. Vanuit pubers ligt de maatschappelijke vraag precies andersom. Die zijn om 7:00 uur niet uit hun coma wakker te schudden. Waarom moeten die om kwart over acht op school zijn? Waarom niet om half tien? Spreiding, op basis van aanpassing aan natuurlijk leefstijlen, leeftijdgerelateerd, maakt het verkeer een stuk veiliger en het leefklimaat thuis prettiger.

SER-advies

De aanleiding voor het SER-advies over tijden en plaatsen is de tijdsdruk waar we onder staan doordat we taakcombineerders zijn. 'Betaald werk, huishouden, mantelzorg/vrijwilligerswerk.' Dat staat er. Alsof dat alles is. Was het maar zo simpel! In de meest hectische jaren van mijn leven met al die verkeersverplaatsingen kwam ik vooral niet toe aan wat voor mij wezenlijk is: sporten. Ik bracht mijn kinderen naar muziek- of toneelles en zat dan te wachten in de kantine van ons centrum voor kunstzinnige vorming, dat altijd uit elkaar barstte van de zwetende pubers (die stinken) en schreeuwende kinderen die lekker cultureel los zijn gekomen. Ik kan nu eindelijk weer naar de sportschool. De 'lounge' van mijn fitnessclub is echt enorm groot en heel luxe, maar er zit zelden iemand. Ondertussen hangen mijn pubers rond op de popschool, waar de 'bar' een obscuur naar bier ruikend hok is, waar gerookt mag worden en waar ik mijn pubers liever niet heb rondhangen. Die lounge van de sportschool, kan toch ook gebruikt worden als kantine van het CKV en bar van de popschool, mits die allemaal een andere hoek van een multifunctioneel gebouw zouden hebben? Dat zou een combinatie zijn van commercieel vastgoed en maatschappelijk vastgoed. Ideaal.

Gemeentehuis

Wat ik ook tegenkwam in dat SER-advies: 'De overheid heeft een stimulerende en faciliterende rol'. Volgens mij houdt dat in dat de overheid 'ja' moet zeggen tegen alle verzoeken van burgers die vallen onder 'maatschappelijke vraag'. Niet 'ja maar', maar: 'ja' en dan kijken we hoe dat oplossen.

Onze gemeente, Arnhem, heeft een nieuw gebouw waar al die ambtenaren zitten: het stadskantoor. Beneden is een multifunctionele vergaderruimte met een restauratie die altijd open is met heerlijke echte cappuccino, voor de ambtenaren gratis. Daar worden besprekingen van allerlei soort gevoerd aan zitjes, hoge tafels, lage tafels, lounge-banken. Veel plantenbakken. Heel prettig. Maar waarom moet ik een afspraak met een ambtenaar hebben om daar te mogen afspreken? Ik betaal toch mee aan dat stadskantoor via de belasting? Ik ben ZZP-er en werk momenteel aan huis. Ik zit wel eens verlegen om zakelijke bespreekruimte.

Ik ontvang niet graag mensen aan huis en afspreken in grand café's is ook lastig want de cappuchino prijzen liggen erg hoog momenteel. Dus waarom zou ik met mijn VAR-verklaring geen gebruik mogen maken van die centrale vergaderruimte?

Leegstand

Ik kijk door deze opdracht nu dus opeens heel anders naar gebouwen. Er staat heel veel leeg. Vooral kantoorruimte. En toch is er in mijn stad een schrijnend gebrek aan ruimtes waar pubers voor betaalbare prijzen een feestje mogen geven. Mijn zoon heeft een jaar op de wachtlijst gestaan bij de blokhut van de padvinderij en daar is het dan eindelijk gelukt. Voor mijn dochter geldt nu hetzelfde verhaal. We hebben een andere oplossing gevonden. Het zojuist door de gemeente opgeheven buurthuis is door bewoners zelf weer geopend als buurthuis, maar dan onder eigen beheer. Daar mogen we een ruimte huren. Het was wel even gedoe om niet de barprijzen te hoeven betalen en eigen drank mee te mogen nemen.

Tegenover mijn huis staat al drie jaar een leeg gebouw. Het voormalig gymnasium. Er zijn kunstenaars in gezet, tijdelijk, totdat er een nieuwe bestemming is gevonden. Maar goed. Ik woon sinds 1994 in de Spijkerbuurt, dat is wat mij betreft de mooiste wijk van Nederland. Ik hoorde van gemeentelijke plannen om dat oude gymnasium om te bouwen tot een woon-zorgcomplex. Dat lijkt mij geweldig. Hoef ik over 20/30 jaar alleen maar over te steken. Word ik niet weggestopt in een raar gebouw aan de rand van de stad. Maar vorige week kreeg ik een brief: om een of andere reden gaat het plan niet door. Waarom? Woonzorgcomplexen in de stad, in eigen wijk. Grote maatschappelijke vraag naar!

Creatief met nieuw werken

Over de consequenties van het nieuwe werken. Als ZZP-er heb ik de jaren dat de kinderen klein waren thuis gewerkt. Maar kinderen worden groter en dan wil je eigenlijk niet meer de hele tijd weten wat ze doen, maar een kantoor buitenshuis is duur. Nu heb ik de volgende constructie bedacht. Drie bevriende vormgevers hadden nog een bureau over, die hebben een kantoor in een bedrijfsverzamelgebouw. Daar zit ik nu voor € 2,50 per uur, onderhuur. Creatieve zelfoplossingen van de creatieve sector zelf. Iedereen om mij heen heeft iets van: oh ja, dat kan ook zo?! De verhuurder moest even op zijn kop krabben, ik zag hem denken: kan ik aan deze onderhuur geld verdienen? Maar nergens staat in het huurcontract dat dit niet zou mogen.

Voortgezet onderwijs

We hebben het nog niet gehad over onderwijs. Ik heb begrepen dat het voortgezet onderwijs in deze hele bouwstenenkwestie nog niet betrokken is, terwijl daar enorm veel te winnen valt. Scholen voor V.O. die samen gebruik zouden kunnen maken van dat ene sportcomplex dat een noodlijdend bestaan lijdt. Theaters die niet zouden hoeven sluiten als er meer gebruik van gemaakt zou worden door de scholen of dat de scholen gebruik kunnen maken van de dikwijls goed geoutilleerde theaterzaal. In plaats van dat iedereen een eigen slecht geoutilleerde theaterzaal heeft. Hier liggen nog vele kansen.

Man/vrouw

Als we MV (maatschappelijk vastgoed) weer even zien als 'man/vrouw' geldt: goed omgaan met tijd, plaats en bouwstenen, voorkomt vele echtscheidingen. Ik hoop dat jullie je deze verantwoordelijk terdege beseffen en met meer motivatie dan ooit nu gaan sleutelen aan deze materie.

Succes!

Hester